

We współczesnym świecie zjawisko aborcji, zabijania dziecka nienarodzonego, stało się czymś zwyczajnym, na co nie zwraca się wielkiej uwagi. Rządy różnych państw legalizują aborcję, czy to bez różnych ograniczeń, czy przez stawianie pewnych warunków. Jednak Kościół katolicki, wierny Ewangelii, którą otrzymał od Jezusa Chrystusa, aby ją przekazywać, mimo różnej krytyki i wyśmiewania mocno trzyma się pozycji odnośnie aborcji. Jest ona grzechem ciężkim i zabójstwem człowieka. I ta prawda jest ciągle powtarzana w nauczaniu Kościoła. "Jest złem moralnym każde spowodowane przerwaniem ciąży. Nauczanie na ten temat nie uległo zmianie i pozostaje niezmiennie. Bezpośrednie przerwanie ciąży, to znaczy zamierzone jako cel lub środek, jest głęboko sprzeczne z prawem moralnym. Nie będziesz zabijał płodu przez przerwanie ciąży ani nie zabijesz nowo narodzonego" (KKK 2271). † Jednym ze sposobów na zakaz aborcji w planie duchowym i modlitewnym jest tzw. Duchowa Adopcja życia dziecka nienarodzonego. Początek jej dała Błękitna Armia Matki Bożej Fatimskiej w Europie Zachodniej. W 1987 r. w Polsce dr Paweł Milczarek w „Rykerzu Niepokalanym” w jednym z artykułów zamieścił tekst codziennej modlitwy. Tym się zainteresowali oo. Paulini z kościoła św. Ducha w Warszawie. Praktyka Duchowej Adopcji początkowo istniała tylko w tym kościele. Jednak z czasem zaczęła się rozpowszechniać w całej Polsce i w innych krajach Wschodniej i Środkowej Europy, w tym także na Białorusi. W naszym kraju praktyka ta zyskała popularność w drugiej połowie lat 90-ych.

Co dotyczy samej istoty tej praktyki, to nie jest to prawne przysposobienie dziecka już narodzonego do zastępczej rodziny. Jest to modlitwa w intencji dziecka nienarodzonego, zagrożonego aborcją. Duchowa Adopcja polega na codziennej modlitwie trwającej przez dziewięć miesięcy, specjalnej modlitwie w intencji nienarodzonego dziecka, a także jednej tajemnicy Różańca lub na zastosowaniu innej praktyki religijnej, np. postu. Człowiek podejmujący Duchową Adopcję składa Bogu ślubowanie modlitwy w intencji dziecka poczętego i jego rodziców. Odbывается to zazwyczaj we wspólnotach parafialnych na Zwiastowanie Pańskie, ale można to uczynić także w każdym dowolnym okresie.

Podjąć się Duchowej Adopcji może każdy, kto ma takie pragnienie, chęć i pewność tego, że będzie systematycznie się modlił. Jest to modlitwa za dziecko, które nigdy może nie zobaczymy i nie poznamy, ale uratujemy mu życie.

U wielu z nas może powstać pytanie: Czy poprzez tę praktykę Duchowej Adopcji da się coś osiągnąć? Jako ludzie wierzący musimy pamiętać, że modlitwa ma wielką moc i może czynić wielkie rzeczy. Trzeba tylko w to gorąco wierzyć.